

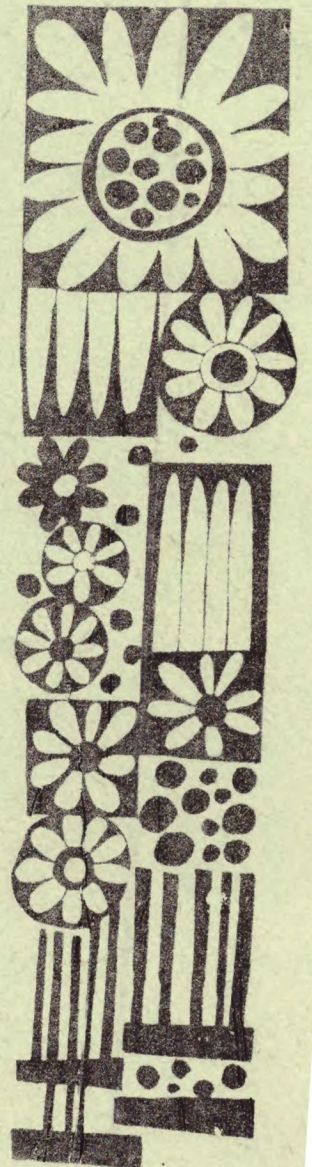
עתון החטיבה
גבעת ה"ם

עולמים

מהו סוד שמחונן בראשית זו, הנעורה
בך תמיד עם רון היורה? מהו השכ-
רון, הלופף אותך שוב ושוב, מדי שנה
בשנה, למראה שדה הדגן המלבלב ברבבות
פיפיות זעירות, בירק תמים וענוג
להפליא - עד שאתה מבקש פתאום לקפוץ
כסייח בעצם היום ובאמצע השדה ולצ-
עוק, ככה סתם, אל לב העי"ם, מול
השמים הרחבים, לצווח במלוא החזה
והריאות?

(מתוך "מראות גלבווע")

של זרובבל)

לקראת תאודור פרי

העננים מתחשרים על ההרים. פרועי רעמה. רחבי כתפים. הרוח מתנשם בששון. נוש, שותק שעה קלה, ופתאום: שלח ידו אל חיק החאנה וירעיט את עליה עדי. שאו בסערה סביב סביב. עוד רגע - והברק דוהר במרומים. רעם מתגלגל ובא, מרוץ עננים וצהלת מטר. ---

(מתוך "מראות גלבוש" של זרובבל)

*

עולמן ההפוך של השלוליות מחזיר לחלונות הראווה ואורות הניאון תשובה מעונית ושקופה, עליזה וחייכנית. בבת אחת נעלמים השולחנות הקטנים משולי המדרכות. גשם יורד ויורד, נתפש לרגעים-מקוני האור ששולח פנס הרחוב, והוא יאשד זהב ניגר, ניגר וניתך על המדרכה. הרחובות מתרוקנים באחת. בודדים. וגשם תפוש, אצים רצים למקום מסתור. בפינת הרחוב, תחת גגון הקיוסק - מאפפים שכנים לשעה. איש איש מתכנס ברכיבות הפרטית שלו, ותולה עינים באפריית שבחוף - מתי כבר ייפסק?

העץ שממול נושא ענפיו השמימה, נראה כמתחייך אל עצמו, אל עליו שהורדו תע, אל זוג הדרורים, שמצא מקלט במסתור עלוותו.

*

בשפת הים, על הטיילת הזנוחה מאדם - כאן משתוללת הרוח. מזדעקת במלוא נה, משלחת משברים מאימיים, ומטיחה אותם בזעף אל קיר הבטון בלובן קצף. הטיילת בערב של חורף. נדמה, המקום העצוב ביותר בעולם. אור קלוש של עתון מרשרש בפינה, הים מתנשם עזות - תפאורה נפלאה לשיר על בדידות שמיים נמוכים, על דלף ודלפונים ועצב מתיבב. מישהו נשען ומביט אל הים. מביט ומביט, עד כאב, עד בוש...

*

... והגשם יורד רך ושופע, על המדרכות ופנסי רחוב, על דרכים בוציות ת מזרע. מקוטט עליים בפניני טיפות, מגלגל שלוליות בצידי הדרכים, מפין אדמה תחוהה, מנגז על גגות שרעפיהם האדימו פתאום - ובבוקר, יצטחק ו עולם נקי, חייכן וחדש.

(מתוך "יחדיו")

נ ז ל ת / מתוך "אנחנו שנינו" של א.א.מילן

רי שעלת, שקטה.
 רי חשבו
 , ששעלת
 י זה סתם כך
 : נזלת,
 ה. שפכו לו בכף זה כך
 ה אל האף המטפלת

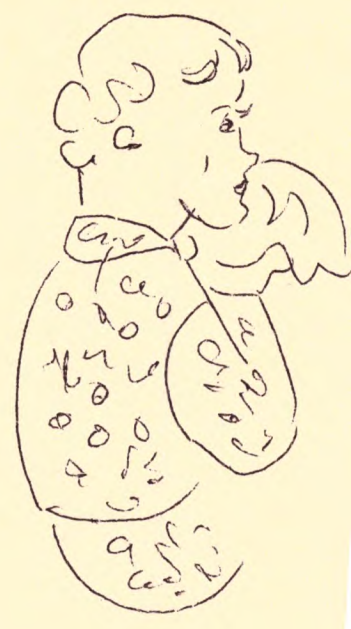

כל אחד מממש
כל אחד
מתרגש

ומעייף לו צביטה ביטבן.

רופאים של נזלת,
רופאים
של שעלת,
הגיעו דחופים
ובהולים.
פרצה ונכנסה
כנופיה מ"הדסה",
כנופיה מ"קופת-חולים", לילד
רשמו למזכרת
תרופה לגרגרת
שצבה וגם נתאדמה:
חקרו אם שעלת
קדמה לנזלת,
או אם הנזלת
קדמה.
ציון: "לתועלת
נזלת
הילד,
הדלת

לפתוח מוטב.
אך אם המטפלת
איננה שואלת,
מוחר לבטל את
הצו".
קבעו שנזלת
נטפלת
כנופיה מ"קופת-חולים", לילד
רשמו אליפלט
לרוב.
אך היא מסוגלת -
בחמות של
עצלת -
לדביק בה כל ילד
סוף סוף.

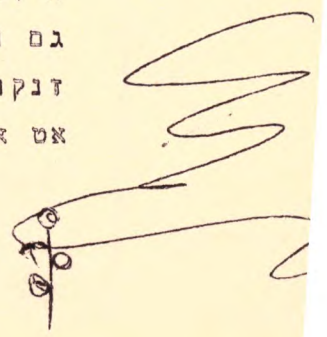
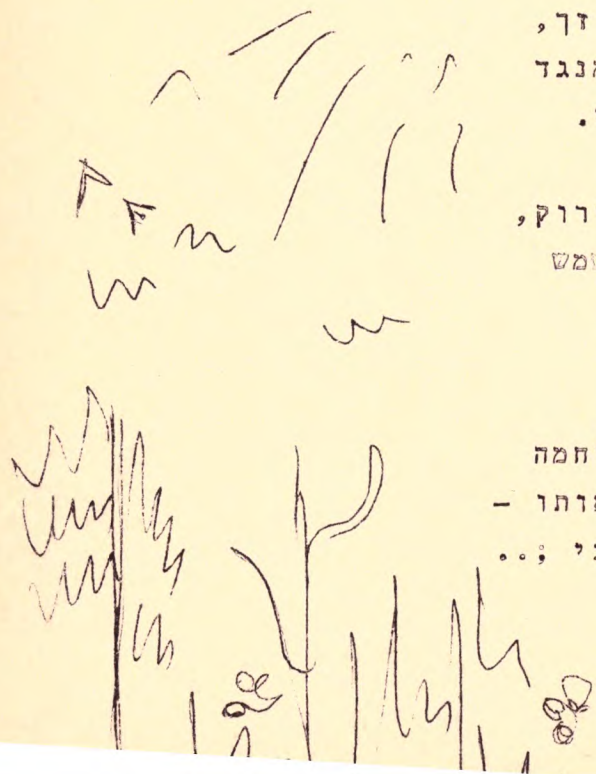
הגשם יורד ויורד. עננים קודרים סוגרים מלמעלה, ובנשמה רטיבות צובטת
קר. אך הנה, חלף לו לילה של גשם זלעפות ולמהרת, מפציעה לה שמש חורפית
ויוך בישני, מהסס קמעה. אזי העולם כולו, לפתע פתאום שונה לחלוטין; נד-
והכל צוחק אתך, הכל מביט קורן ונוצץ.

ע ש מ ש / רינה לי (מתוך שדרה לילית")

היום צחק אתי רקיע תכלת זך,
שראיתיו נושק גבעה אחת מנגד
ויחייך אלי בנוגה ביישני.

היום צחק אלי אילן אחד ירוק,
אשר הביט קורן ומאוהב בשמש
לבש לפתע חג, פרץ בשיר.

היום צחקו אתי החלונות.
גם ניצוצי אורה של עלז וחמה
זנקו אלי חלון ודיגדגו אותו -
אט אט חדרו אלי ובאו קרבי; ..

האמנות עושה את האדם

ברשימה הקודמת הסברתי את ההבדל בין עיסוק ביצירה חצי אמנותית (או בלשון יומיום - תחביב), לבין עיסוק באמנות וכן הרחבתי את הנושא על היצירה כגורם מהנה, המביא לביטוי עצמי.

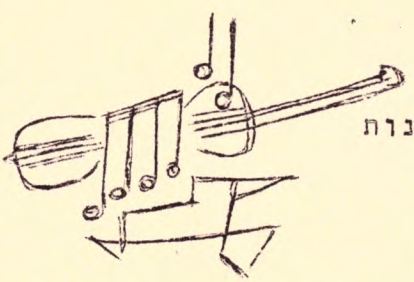
ברשימה זו אעלה כמה נקודות שהן לפי נסיוני ולפי דעתי, בענין העיסוק באמנות.

לימוד האמנות הוא דבר מתמיד אצל האמן. אין זה נכון לומר, פי עד שלב מסויים קיימת "אומנות", וכשיודעים פחות או יותר את המלאכה, או מגיעים לרמה טכנית טובה - קיימת "אמנות". לאחר שמשתלטים על הטכניקה המינימלית אפשר כבר לדבר על האמנות בשלביה הראשוניים.

לפי הגדרה זו, כל אחד יכול להיות אמן תוך מספר שבועות, ואכן כל אחד יכול להגיע לדרגה כזו, אך אמן שלא מתקדם, לא לומד את שטח אמנותו ועומד על רמה טכנית אחת, איננו אמן.

בשלבים גבוהים יותר כשישנה כבר טכניקה טובה, שוב מבהינים בין "אמן" לשמו לבין "לא אמן". בשלב זה חייב האמן לבטא באמנותו את מחשבתו, לבטא מקוריות, דגש ודרך אישית. דבר זה הוא הקשה ביותר באמנות והמחייב ביותר, אך בזה נמדד ערכה של האמנות. כאן חשוב לא רק המראה הכללי, אלא כל פרט והקטן ביותר, ופרטים אלו רבים ומורכבים מאד. לכן על האמן לחזור ולעבד שוב

ושוב את יצירתו. לשם כך יש צורך בתירגולים ובאימונים רבים מאד. הצד החברתי של האמנות איננו פשוט. האימונים רבים סוגרים את האמן הופכים אותו בחלקו וחד מבמקום אחר, משום שאי אפשר לצאת מהחברה. היא סובבת את כולנו ומאלצת לאחד ואף את זה המסתגר - להיות פעיל בה ולשתף עצמו בפעילותה, יותר או יותר.

לאדם יחיד (אינדיבידואליסט) ובטוחים מסוימים מכניסים או-תו לחברה של העוסקים באותה אמנות, כמו התזמורת בנגינה, המקהלה, המשחק המשותף בהצגה וכד'.

בקיבוץ הדבר רגיש הרבה יותר מבמקום אחר, משום שאי אפשר לצאת מהחברה. היא סובבת את כולנו ומאלצת לאחד ואף את זה המסתגר - להיות פעיל בה ולשתף עצמו בפעילותה, יותר או יותר.

ישנו כאן ניגוד דיאלקטי - מצד אחד תובעת החברה פעילות ואי הסתגרות, ילו האמן מבקש להשתחרר עד כמה שאפשר מנטלים וחובות, כדי להיות פנוי לוק באמנותו. אך מצד שני, יש לחברה ולאמן ענין משותף: ככל שהאמן עולה מתו, ביכולתו לתרום לחברה יותר. אם אחד הצדדים לא מושך אליו את השני במידה מספקת, ישנה סכנה של הסתגרות יתר של האמן והשתמטות מפעילות חברתית, ומצד שני - התקדמות קטנה מדי אף נסיגה של האמן, דבר שעלול להביא לניווך האמנות ועיסוק שבשיגרה. אם כך, אפשר להסיק שהאמנות היא קללה - היא גורמת לניגוד חברתי מתמיד, ד יותר - היא גורמת לאימונים אינסופיים מיגיעים המתישים את כותן של ה-

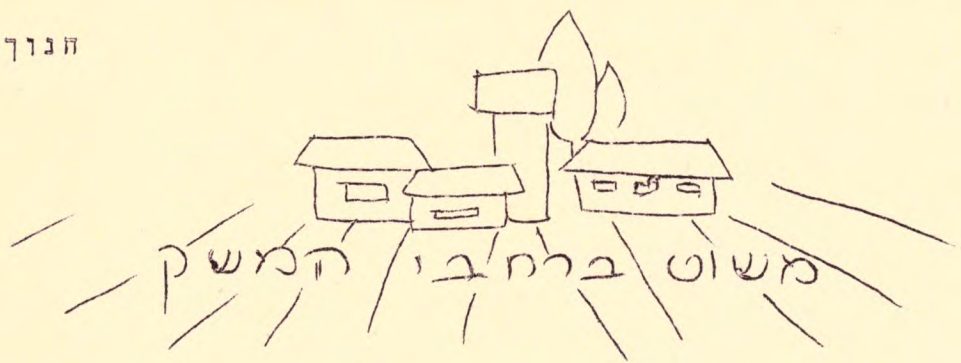

- ואכן כל אמן גדול סוחט את עצמו עד גבול יכולתו ואף מעבר ליכולתו, רק בגלל מניע נפשי חזק מאד - לבטא מחשבה בדרך זו ולהעבירה לזולת, להביא ול- צורר את הצדק האנושי בצופים או במאזינים. באותה יצירה עליה עבד האמן למן רב - שעות, ימים, חדשים או אף שנים, הוא השקיע כמות רבה של מחשבה וידע, ואותה הוא מבקש להנחיל לחברה.

מבחינה אישית נותנת האמנות סיפוק והנאה רבה. היא נותנת הרגשת עשייה ליצירת חומר חי ואנושי מחומר מת. היא משחררת את העוסק בה מתלות ומכפיה- פנות לשוק הבידור.

גם כאן אפשר לומר, שלא רק האדם עושה את האמנות, אלא - האמנות עושה את האדם.

חנוך (י"ב)

אתגר לנוער

כפי שוודאי הבחנתם (מכוון למינויים ולקוראי הקבועים), הרי בכל כתבה לינו לחפור כמות רצינית של עפר, עד שעולה בידינו למצוא פתיחה מוצלחת, ו להעלות חרס. הפעם פנינו אל אמירי העצים וקטפנו פתיחה מקורית ביותר -אם למעלה).

והיכן קוטפים עכשיו, אם לא בפרדס? אלא שלצרכי עלוננו היקר, המרנו המקטפה במכתבה.

עד מהרה התברר לנו שקל מאד לקטוף אינפורמציה, מה שלא כן לרשמה, מב- להלאותכם ולהרדימכם.

לכן, עצתנו לכם: את הווי הקטיף לימדו מתוך שתתערו בו, ובכך גם תיפ- בחלקה בעיית חסרון כוח העבודה הרב; נורמות הקטיף שלנו הן מן הנמוכות ותרי!

כדי שיהיה לכם מושג איזו עבודה עצומה עומדת בפניכם הרי לפניכם המס- ם הבאים: בסה"כ מתכוונים לקטוף 1000 ט' פרי!!! מתוך זה נשאר לקטוף, יש מיבול השמוטי ולנסיה ואשכוליות.

על מנת שתוכלו לחשב למפרע, כמה קילומטרים יהיה עליכם לעבור, עמוסי ילים וסולמות, רשמנו לפנינו מפי ה"אבא של הפרדס" את השטחים בדונמים. לשם כך לא נזקקנו לראיון מיוחד, כיוון שהנ"ל מוכן בכל שעה ובכל מות, לפסור פרטים אלה ואחרים לכל דיכפין ולא דיכפין, בלי הבדל גזע, ם או דת.

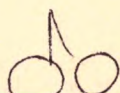
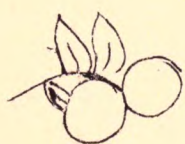
והוי סוף סוף השטחים: ושינגטון -

44 ד', שמוטי - 225 ד', ולנסיה -

87 ד', אשכוליות - 37 ד', לימון -

36 ד', קלמנטינה - 20 ד'. 45 ד'

קרקע מצפיה לנטיעת שמוטי.

אינפורמציה נוספת, שניתן להלן תסייע לכם בחלוקת לוח הזמנים שלכם: ה-
 שינגטון הוא פרי מוקדם, שנועד להאריך את תקופת הקטיף (אותו כבר החמצתם).
 שמוטי, מוכר וחביב, מהווה את עיקר הפרי שלנו. עונתו קצרה ולכן עליכם
 להזדרז. הולנסיה "נותנת הכי הרבה מיץ ואת המיץ הכי טוב", אך עד שתיוכחו
 בכך (העונח), עליכם להתאזר במעט סבלנות. את הלימונים קצת קשה (או אם
 תרצו - קשה מאוד) להציג בצורה מושכת, כיוון שקטיפם נמשך ללא הרף - הוא
 קשה ואף שכו להך אין בצידו.

ובכן, לבנות: שמועה שמענו כי אין כמיץ לימון לחפיפת ראש. ולכל הסומ-
 כים על סיפורי זקנות (בובה מיסעט - בלע"ז) - יש בו המון וטמינים והוא
 מקנה בריאות ועלומים. לאטכולית בודאי יש כוח משיכה מטלה, וודאי שאין
 צורך להציגה באור מושך (מה גם, ששתיים שלוש מבנות מינה ממלאות תרמיל
 וזה נותן הרגשת סיפוק לעמל היגע). כמובן לא נקפח במאמרנו את ה"אבא הצ-י
 עיר" של הפרדס הצעיר (ולא זעיר): ממנו הצלחנו ל"סחוט" בכוח, לאחר שעת
 ה"סידור" הסוחטת, את תוצאות הקטיף עד כה

21/2/65 - 130 ט' - ושינגטון, 270 ט' - שמוטי, 50 -
 ט' - לימון, 60 ט' - אשכוליות.

מה שלא הצטרכנו להתאמץ לסחוט, היא התלונה
 זחוזרת ונישנית של כל מרכזי הענפים בעונות הבוערות,
 ל: חוסר ידיים עובדות ואירגון פגום - בעיקר בגלל
 חסור במבוגרים שיפקחו על עבודת הילדים (לקורא המ-
 וגר! פה טעון האחגר להוכחת "בגרותך"!).
 עד עתה אין פגיעות הקרה, הברד ורוחות הפרצים
 מורות. אי לכך, נגרמו אבידות כבדות לפרדס בעונת
 השקייה, ע"י מחלת "הטרקטוריס".
 למרות זאת, נשאר הפרדס כחטיבה בירקותו וכתמיו,
 שורותיו הישרות (והעקומות) - רענן ומרנין לבו

ערו! דאג לכך, שלמועד הנכון - יוסרו הכתמים (קרי - תפוזים) מן הירק.
 כתבנו הנווד.

לכיתה י"ב -

בסיימה את לימודיה בבית הספר,
 ברכה חמה מהממשיכים המקנאים...

ההרפורמים

חיי תנועה שמרניים

בערב שישי קוימה פגישה עם מוסד "מעין" בעין-החורש, הפגישה הצליחה
אוד מבחינה תרבותית, חברתית ועיונית.
השיחות הרעיוניות נערכו במסגרת של כיתות מקבילות.
ברצוני להעלות את השיחה שהתפתחה בכתה ש', (יש לציין שהתבטאו די הרבה
צרכים). הנקודה שהוצבה לדיון היתה: האם יש מקום לתנועת נוער כלשהי בקיבוץ
יום? ואם יש - מה תפקידה?, אם נסכם את הקו עליו עמדו החברה מ"מעין", -
אמר כך: לתנועת הנוער יש מקום בקיבוץ ובחיי הנוער הקיבוצי, ולא די בזמן
תנועה צריכה להיות מעורבת בחיי החברה, ואפילו לעמוד במרכז.

הם גם נתנו כמה דוגמאות, כגון: פעולה
לה צופית, המקשרת חיי ספורט עם ערכים
אנושיים מטוימים.
בכמה מילים - החברה בעין-החורש קב-
עה, שהתנועה צריכה ללוותנו בכל שעות
החופשיות. יש להניח שילדי עין-החורש לא
במקרה הביעו דעה זו אשר, כנראה, צמחה
במשך שנים בתנועת "השומר-הצעיר" ואשר
מחוזקת היטב ע"י מסורת ענפה ומטופחת.

נשאלת השאלה, האם אנו צריכים להיתפס לרעיונות אשר צמחו על רקע מסו-
ם, שהתאים להם, ולא להיאחז במציאות? עוד כשאבותינו היו באירופה, התפת-
ה על רקע התנועה הציונית תנועות נוער שונות, אשר אנו עדים להמשכן וא-
בסופו של דבר מטרוניהן היו - הגשמת העליה לא", ובארץ קיבלו מטרה נו-
ת והיא - הגשמה בקיבוץ.

אך כיום, כיצד נקיים את תנועת הנוער בקיבוץ, כאשר המטרה של ההגשמה
יבוץ יורדת מן הפרק באשר אנו בני קיבוץ? - כלומר, אם לא נתחשב במטרה
קריית זו ונמשיך להשתייך לתנועת נוער, נצא למעשה מדומים.
נאמר בכנות, נוער קיבוצי חסר מסגרת תנועתית כלשהי, ומטרות אנושיות
יימות הוא נוער פסול. אך מדוע לא ניצור לעצמנו מסגרת מטוימת, שלא תה-
דוקא תנועתית אלא קיבוצית וניצור לעצמנו ערכים מציאותיים, שיעלו את
התנועה, ויצרו מסגרת נוער קיבוצית כלשהיא, חסרת הטעם הפוליטי, שהוכיח
בעבר שהוא גורם מפלג.

לא אעסוק הרבה בנבואה, אך בכל מצב אנו צריכים
ש מטרות אשר ידריכו אותנו בכיוון הנכון. אולי
הדבר שהשתחררנו (בגבעת-חיים ובקיבוץ המאוחד
(י), מחיי התנועה השמרניים, ואנו בדרך ליצירת
ה קיבוצית אשר תישען אמנם על תנועת הנוער ה-
, אך בסופו של דבר יעמדו במרכז מסגרת שונות
יימות לחיינו וזמננו.

גביר וסמל צבאי

לאן ללכת?

רבות דובר על תפקידו של הדור השני בקיבוץ. נושא זה נידון במיוחד בכתה י"ב. בסופו של הדיון יוצא הבן, כשאינו יודע לאן ללכת; מעמידים בפניו אתגרים רבים השייכים לתנועה ולקיבוץ המאוחד, אך שונים באופיים - והבן עומד ומתלבט. כשנשאר הבן במשק, אומרים לו - היכן אתה? בהחליטו ללכת לגר-עין המיועד להתישבות חדשה - יש עליו להץ שיסאר במשק. בעודו מחלבט בזאת, באה הדרישה שילך להד-ייך בתנועה או שיצא לשנה שלישית מוקדמת ליישוב עיר. בעוד מחשבתו מעכלת הצעות אלו, באים אליו אליחניו מועדת הבטחון ומסבירים לו שעליו להיות ציץ בצבא ולאחר מכן - אף לחתום קבע, היות ובלע-ינו פרצופו של צה"ל יהיה שונה לחלוטין.

בסבך זה של בעיות, שהן למעשה בעיות הקיבוץ המאוחד, מוצא עצמו בן זוזרו מאפעל. הוא אינו יודע במה עליו לבחור ואם בחר - נשאלת השאלה: גם רצונו הוא אף רצונה של התנועה?

מי קובע לגבי הבן - התנועה או המשק? מצד אחד - המשק בונה על כל בן תוכניות לעתיד וכל אחד נחוץ למילוי משימה במשקו, ואילו מצד שני - התנועה דורשת את שלה (במובן הכולל - לכל התפ-קידים) ונשאלת השאלה - מי יחליט? האם הרצון האישי של הבן, התנועה, או המשק? בעיות אלו ורבות דומות להן, נפת-חו בפני הבנים שחזרו מאפעל - אך התשו-בות עדיין לא ניתנו. הבירורים רק הח-לו ואת הנותר יש להמשיך במשקים.

מלאכה רבה עומדת בפני הכתה המסיימת את שנתה האחרונה בחטיבה ומתקבלת ברות, והיא - מלאכת טיוס הדיונים.

אני מאמין שברצון תנועתי חזק, יעמוד להם הכוח להכריע.

צבי.

יְקָרָת עִם אֶפְעֵל

היה טוב ונעים - אך לא יעיל

כאשר שמעתי את השם - אפעל, לפי-
ני צאתנו לאותו מקום, הצטייר לי מ-
קום זה כ"מעבדה" הומנית, אולם כזאת
לא קרה - אורח הלימודים היתה מאתנו
והלאה.

לאמיתו של דבר, המטרה המוצהרת
היתה - יתר לימודים והתעמקות בנוש-
אי הקיבוץ, אך באפעל היתה התפרקות
רבה יותר מאשר בבית. הסיבות לחוסר
ההתענינות בלימודים נעוצות, לפי-
דעתי, בשלושה גורמים: א. המסגרת
חופשית מדי - אינה מחייבת לדבר
ואף חובת הופעה להוצאה - לא כובדה
וזאת ללא כל חגובה. ב. ישנם חילופי

רצים וחילופי נושאים רבים מדי במשך יחידות זמן קצרות וקשה להתרכז
משך 8 שעות לארבעה מוצים שונים על 4 נושאים שונים. ג. הפורום רחב מדי
אמילא נוצר דיסטנס בין המרצה והקהל, נעלם המגע החי והער. על כן נראה
, שיש לעבוד הרבה יותר בחוגים. הנושאים בחוגים יהיו מתחום הקיבוץ
ומדינה. העבודה לא צריכה להתבסס רק על עבודה עיונית (כי תגידו, למי
'חשק ללמוד באפעל?...) כי אם על יציאה ועריכת סקרים ובסוף הסמינר
ירת דו"מ של כל חוג על עבודתו בפני המליאה של הסמינר.
אין אני גורסת רק עבודה בחוג, יש בהחלט לתבל בהרצאות, אך לא יותר
זי הרצאות ביום, כי במספר הרצאות גדול יותר, אין קשב וריכוז.
אין הלימוד באפעל צריך להיות כלימוד בכתה, יש לנצל את המסגרת האר-
לעבודות שאינם בגדר אפשרות של בית-ספר מקומי.
המטרה המוצהרת היתה לימודים ואילו המטרה השנייה במעלה - מפגש בין
נוער בכתות י"ב מ-5 משקים שונים. יש לציין שמטרה זו השיגה יותר את
זה מאשר המטרה הראשונה. בתחילה אמנם היה מרחק והורגשו המחנות הקיבו-
ל, אולם עם משך הסמינר וערב הריקודים הראשון - קרבו הלבבות והחיץ

לסיכום - היה טוב ונעים - אך לא יעיל ביותר.

גילה (י"ב)

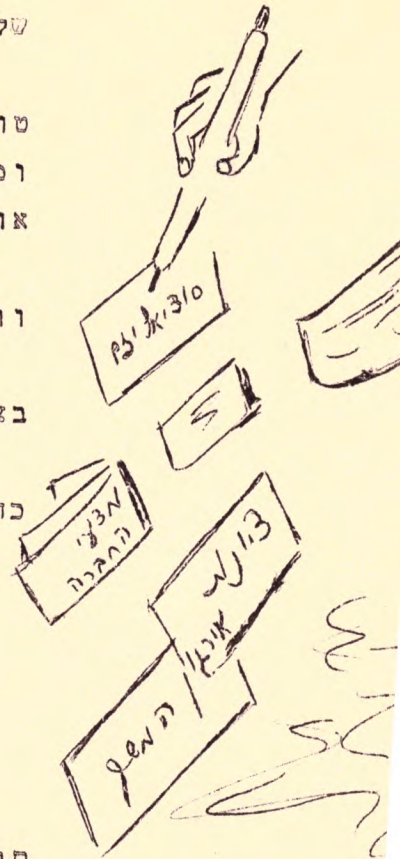

פגישה ראשונה של התקרבות הססנית וזהירה, פינתה מקומה למאור פנים וי-
דות. נוצרה הרגשת יחד צוהל ורוגש לקול זימזומו של קפה מתבשל, לקילוהה
של שיחה ערה ופירצי צחוק, כשמתוך הלילה עונה יללתו
של תן משחר לטרף.

לילה של הליכה אל "הסכנה" פגישה צפויה עם המט-
טרה), כשהירה המלווה את השטים בסירות - מביט מחייך
ומעודד, והאורות המסתקפים במים - מוצדים-ב שמחה פת-
אומית.

הימים, ימי הקשבה ערנית; ספוגת דברי המרצים,
וויכוחים סוערים, התלבטויות וראשיתן של הכרעות.
ימים של גלובוס רץ על פני מחברת, מסרגות נופלות
בצליל מפתיע, חולצות מחזור נרקמות במחט מאוהבת...
חלפו להם ימים יפים של שמש צוחקה, שמיים עמוקי
כחול, סביונים פורחים, וצריפים שוקקי נעורים.
בת-שבע.

תוכנית דו-חודשית (של ש. הנעורים).

יום ב' - 8/2 - שיחת חברה.
יום ו' - 12/2 - ערב תל-חי לכל הא החטיבה.
יום שבת - יציאת י' וי"א לטיול למכתשים
(גיוס כחה י"ב לפרדס).

יום ו' - 19/2 - כחה י"ב בפגישה המחזור (של אפעל) באלונים.
יום שבת - י' ו-י"א חוזרים מהטיול.

יום ג' - 23/2 - יום עיון בנושא - יחסנו לגרמניה,
לכיתות י' ו-י"א של האיזור.

יום ה' - 25/2 - ערב ספורט.

יום ו' - 26/2 - מסיבה במסק.

יום א' - 28/2 - ערב מועדון מאורגן.

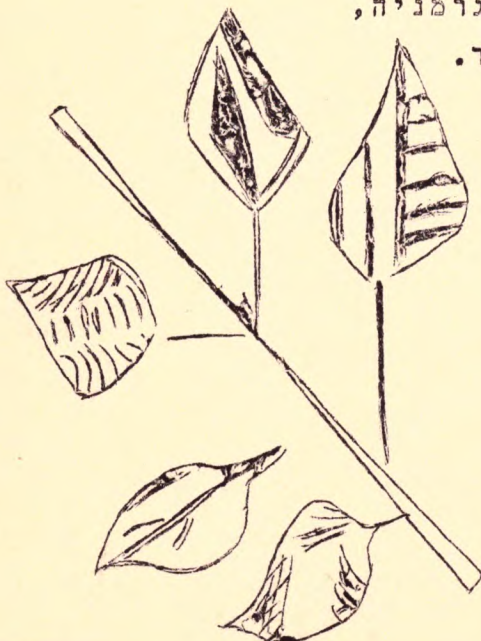
יום ו' - 5/3 - מסיבה: "חצרו של קיבוץ".

יום שבת - פיקניק ושייט בנחל אלכסנדר.

יום ה' - 11/3 - הרצאה.

יום ו' - 12/3 - ערב פנוי.

יום ה' - 18/3 - נשף פורים.

אֵיזוֹן עִם נִתְהוֹ

"מקורים להיקלט ולהועיל בשכבה"...

אלה 1: מדוע הייתם צריכים להיכנס לשכבה הבינונית בו בזמן, שעד כה היו תות ו' בשכבה הצעירה?

שובה: נכנסנו לשכבה מפני שעברנו לשטח זה לגור ולא היה ביכולתנו לרוץ לארגן את פעולות השכבה הצעירה.

אלה 2: האם, לדעתכם, צריכים להתחשב בכך?

שובה: לדעתנו חייבת כהה ו' לארגן את פעולות השכבה הצעירה, אבל מפני שזה לא אפסרי מהסיבות הנ"ל - צריכה להיות התחשבות כלשהי.

אלה 3: האם במצב החברתי והלימודי, שבו עברתם לשטח ביה"ס הייתם מוכנים לר לכניסה לשכבה הבינונית?

שובה: לא היינו מוכנים לכניסה לשכבה.

אלה 4: כיצד היתה משפיעה עליכם כניסה בשלב זה?

שובה: כניסה בשלב זה, היתה עלינו לרעה בגלל שהכיתה במצב שאין לה דעה ותפת והיא נתונה להשפעת גורמים רעים.

אלה 5: אילו פעולות ננקטו על ידכם וע"י צוות המחנכים, על מנת להכין את לכניסה לשכבה?

שובה: הפעולות היו - הצבת כמה משימות שעלינו לבצע בשטחים של קליטת עליה, יור החברה ויחס לעבודה וללימודים.

אלה 6: האם מיד ניגשתם לביצוע המשימות?

שובה: לא ביצענו מיד, מפני שלא ידענו

ונוסף לכך - הכיתה לא היתה מספיק מלו-

. אחרי זמן רב התלכדנו פחות או יותר

לב הראשון היה - בניית סוכה משותפת.

השני - שיחות כיתה בלי מחנכים. בי-

המשימות לא היה כמו שצריך - לכן הח-

על שיטה כזו: לכל ילד יש מספר נקו-

שוה. מי שמפריע ומקלקל את אחת ממ-

תינו - צפוי להורדת נקודותיו. מי שיורד מתחת ל-0, יוצא מהחברה הכיתה-

עד שהוא אוסף את נקודותיו בחזרה, ע"י מעשים טובים ומועילים.

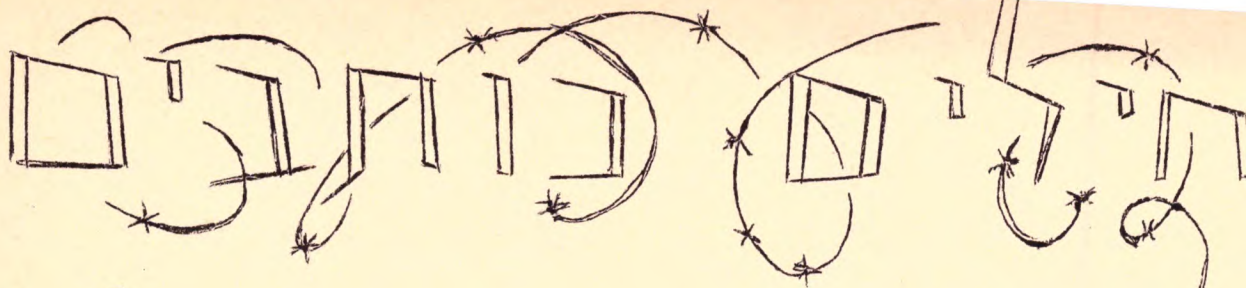
7: מה אתם מקווים מהכניסה לשכבה והאם אתם שמחים להיות בה?

שובה: אנחנו מקווים להיקלט מהר ולהועיל בה. אנו שמחים להכנס לשכבה, כי

נהיה שכבה ניפרדת ונוסף לכך, לא נשתעמם בערבי שישי ובחגים.

חלון קטן להציץ דרכו אל "ישראל השנייה"

"בוקר טוב, המורה!" נשמע המשפט במקהלה, מפי 37 ילדים קטנים, מדי יום ביומו. בזה התחיל סדר יומי - בכיתה ב', בעיירת הפיתוח אופקים. אוכלוסיית אופקים, רובה עולים מ-מרוקו, אלז'יר, ובחלקה הקטן - מ-טוניס, עירק ומצרים. מושג כיתה אצלנו, שונה לחלוטין ממושג הכיתה שם.

פה יש מורה, מטפלת, הורים, וכולם דואגים יחד ושוקדים על חינוכו של הילד. שם רוב התפקידים החינוכיים, מוטלים על המורה ובית-הספר. הילדים אינם לכיתה עם עולם מושגים שונה משלנו. בעודם בגיל רך, הם נושאים כבר עול המשפחה (שבדרך כלל היא מרובת נפשות) ולא פעם, ממלאים ממש תפקיד של הורים. הם אינם מקבלים את תקופת הילדות הארוכה כל כך והמשעשעת, שמקבל את ילד החי בקיבוץ!

כל זה מהווה בעיה עצומה בהוראת ילדים אלו, שלא קיבלו מטען של מושגים ידע בבית ההורים, בנוסף לשפה העברית שבד"כ אינה מדוברת בבית. קושי נוסף הוא, הבדלי רמות בכיתה: בחלקם הילדים ממשפחות ותיקות (9- שנים בארץ), ובחלקם כאלה שרק אתמול ירדו מהמטוס - ושעבורם ביה"ס מהווה יבר ערכים. אם שם, בגולה, ביה"ס כולל בתוכו מורים, שהתייחסו ביד קשה, פילו מורא כמעט ללא התחשבות בנפשו ועולמו של הילד, כאן בארץ הגלגל הת-ך: ביה"ס רובו מורכב מצוות מורות צעירות, שאינן בכוונתן ללחוץ ולהקשות הילדים, אלא ללכת לקראתם, ולנסות לעורר בהם את הרצון לדעת ולהבין. ל-יר להם בהתלבטויותיהם.

התנגשות ערכים זו, הביאה לא פעם להגבה חריפה ותוקפנית מצד הילד, שהת-זאה בהשתוללות והתפרעות ללא רסן.

ההורים מצד שני, לא נותנים תמיד יד לעזרת המורה או הילד: בהרבה מק-ם הם פועלים ומסיתים את הילדים נגד ביה"ס. התפרצות הורים לכיתה, באמ-שיעור והטחת קללות בפני המורה והתלמידים, היו מחזה שכינים.

מכאן, שההורים נזקקים לטיפול מיוחד, וזה נעשה ע"י "ביקורי בית". יקור בבית הילד נעשה לאחר שעות העבודה הרשמיות. בביקור כזה משתדלת ה-יה לא להטיח האשמות בפני ההורים, אלא בעיקר לקשור איתם קשר, להאזין ו:יותיהם (ויש הרבה), לתהות על מצבם החומרי, על היחסים בין הילדים וב-המשפחה, להכיר מנהגים. דבר זה איפשר, לא פעם, לפתור בעיה של ילד.

כל זה מעמיד קשיים רבים בפני מורה "צעירה", שכל ידע ההוראה שלה מט-בחודש וחצי קורס, שניסו לדחוס בו את עיקרי תורת ההוראה

עו ענה העמדת רק קטיים, אך אולי הם הם הסיפוק שבעבודה, לאחר שלום-
 יים להתגבר עליהם. עבודה זו פתחה לי חלון קטן להציץ ולהכיר בו את ארץ
 ישראל השנייה", ולהכיר ב"ס עירוני. חסרות מילים כדי להביע, את המחש-
 בות וההירהורים שצצים לאחר עבודה כזו; מה יהיה על הילדים כאשר יגדלו
 יצטרכו להישתלב במעגל הכללי של אוכלוסית הארץ? מה יהיה על ביה"ס שרו-
 נו מרכב ממורות חיילות? ועוד הרבה הרבה שאלות, שאין להן תשובה בינתיים.
 אפרת (חיילת "לטעבר").

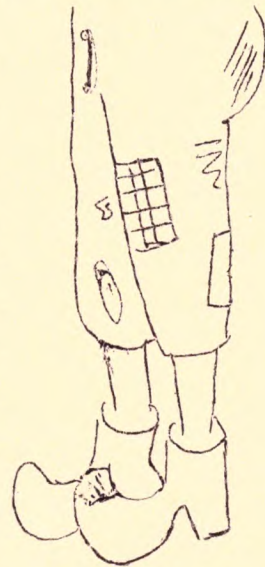
נזירות בשוליים...

... וכבר בחזרה ...

הסקנייה - עליו רובצים עטות מאובנים מהתקופה הגיאולוגית הצעירה
 ועטות ראשים גיאולוגיים, שרים בגרונות נחרים - אכן, תכלית מפתיעה ומ-
 שמחה לאנשי הגיאולוגיה.

כשהנגב מאחורינו - עם לילותיו הצלולים והקרים, עם יממתו הצחיחה
 והלוהטת, ומלפנינו - קורץ הבית באלפי ניצנוצים מעודדים, ניזכרים אנו
 בנו, עצמנו, וחשים פתאום את רגלינו הדויות, אלה הרגליים אשר נשאנו
 בעוז ובביטחה בשבילי הנגב, בהרים, במורדות צוקים וגבים - צעדו והיטרו
 בטחון בלב. בגאון הבטנו מעל רגליים אלה אל המכתש הקטן והגדול. מה היי-
 נו עושים בלעדי נושאי כלים נאמנים אלה, אשר עד עתה הביטו בנו דויות;
 וקועות ומטולפחות, והאף, מה הוא אומר? -

לוהט וצורב מהשמש, ניצב לו
 האף כפרי בטל וזועק ודורש
 את שלו - ולוטה, ולוטה,
 או וזליץ - לא אכפת, שניהם
 טובים למניעת התקלפות מהפיי-
 רה. ומאחורי הקלעים נשמע:
 "הן אדום, לא תסאר לעד ושוב
 תלבט צבע שחמחם, של אחר הש-
 ריפה" - בזאת איחולינו להח-
 למת.

זוכתרות ב"אגדים" ובתחבו-
 ות אלטטיות, (פעילות יוצ-
 י קורס לעזרה ראשונה), -
 עתה הן רובצות זו על גבי
 ו, בלי סדר, ללא צורה -
 ין לדעה למי שייך כל זוג
 זה גם לא חשוב, כי הכל
 ימה ותואם. להן, לגליים
 ה מגיע שיר הלל, פועמת
 דה, כי למעננו הקריכו עצ-
 , שינו צורתם והפכו - ח-
 לות חבילות חבושות...

... ובגדינו - היט סיפור ע-
 מס? - הרי מראם בלבד מעיד

קדים את אשר עליהם לאמר: קרעים, קרעים וביניהם סיכות בטחון, סיכות
 שרות מכסיפות את השטח - גדולות וקטנות, נעוצות הן בכל חלקה ומאחדות
 הקרע. ואנו בעצם, טואפים לאיחוד; יחי האיחוד! ויחי סיכות הבטחון! אך
 יהיה הדבר קל בעיניכם, כי ניטארו עוד חלקות טובות, נקיות מקרע, כמו-
 מוזאוני בו רואים את השכבות הגיאולוגיות השונות - ערב רב של צבעים
 ל, הנקרא בעברית מדוברת - ליכלוך, כן פשוט (!).

והעיניים - את אשר עליהם לספר לא יוכלו, כי פטע הוא לדידן לתאר

ומנסות לחטוף תנומה קלה, לקול טירטור המכונה.
 והלבבות - דופקים, נשמעים כהלמות פטישים כבדה, מצפים לפולחן הגדול,
 המטיב נפש - פולחן הטושים (קרי - מקלחת) ולעיני כל אחד, מצטיירת דמות
 עצמו מתחת לזרם החם הקולח, כשהיוך עייף בזוויות השפתיים - אך הוי לה-
 לומות כוזבים ואף לפולחנים מתוכננים, כי הגורך רצה אחרת ומסמיים זימנו
 לנו מעטי שחוק ובדיחה טובה - הנה, עמדו כל הליכלוכים והליכלוכיות אצל
 הברזים הדוממים ומאן דהוא סובב ביד שחורה ורוטטת את האדום, סיבוב... 1
 ועוד אחד ו... עוד - ואין קול ואין עונה - רק טיפה קטנה וחיננה נשוח
 לה ממרומים, בקלילות מפתיעה ובחיוך מתוק "הרגיעה" את הנוכחים: "אכן בו
 דוה אני" ...
 והמסתובב האלמוני בלילה, בשטח הצריפים, שמע קללות והוטות מן היסגים
 האומללים...

מיכל (י')

זקן ונער, חכם ובער

ציני ותם, ער ומנומנם

תברמן ופסיכ, בולבול וגיותי-גית

דביל וחטיבניק, דגענט ונדניק

חתיכה ובומבה, מכשפה וחבובה

זקן ונער, חכם ובער -

שיא אה, שיא אה -

תורנית, תורנית

נ/כ זכרנו צואה אלק!

קובץ טיפוסים

מחייך

הפוסט

החטיבניק

החטיבה זה אני!

ינטלקטואל הספקן

לואיז מנה יס אק אננו חבכה יקובה
אז מנה יס אק אין אצנו שוליו, מה זה קובץ?
צב שוליו, מה צאת רבדה, מה זה קובץ?

אח, מה אקצ אכא
בא-הבאים, ל, הם הבא!

נערת יום הש

